

Illustreret Tidende.

Nr. 432.]

Udkommer hver Søndag.

→ København den 5. Januar 1868. ←

2 Rdlr. Kvartalet.

[9de Bind.

Indhold.

H. C. Andersens Barndomshjem. — Skotte og Medicinen, af J. Krohn. — Ugens Politik. — Meddelelser af blandede Indbuds. — Minde-merke for Kong Frederik VII, Grundloven og de faldne Krigere. — Johan Nikolaus v. Drejse. — Jordtilsvet paa St. Thomas. — Det er kun en Sky, af Anton Nielsen. — Det kongelige Theater.

H. C. Andersens Barndomshjem.

H. C. Andersens Barndomshjem — Hvo vil ikke gjerne lære det at kjende? Gives der i Danmark et Barndomshjem, hvor Digterens Eventyr ikke have fængslet de Smaaes Phantasi ligesaa det Dieblif, da de med opspilede Dine og gabende Mund lyttede til Moders eller Faders Dplæsning og indtil de selv med blussende Kinder stavede sig frem i den kjære Billedbog? Gives der overhovedet nu noget Land, hvor hans Eventyr, hans Muses genialeste Frembringelser, ikke have vundet Borgerrøst, som om de oprindeligt vare skrevne i Landets eget Sprog? De have bragt hans Navn saa vide om, som vifnok faa andre af vore Landsmænds. Det bedste Minde om den herlige Hest, da H. C. Andersen udnævntes til Vresborger i Odense, som vort Blad kunde byde, have vi derfor tænkt maatte være en Tegning af det lille Huus, hvor han tilbragte sin Barndomstid, hvortil han ved Festen varmt og dybtbevæget pegede tilbage. Vi mindes hans Tak, da Vresdiplomet overrattes ham paa Raadhuset, hvor han anvendte Mad-dins Ord paa sig. Vi mindes hans Beretning ved Festsmaal-tidet om de tvende Gange, han havde været i den gamle Sal: Nu stod han der tredje Gang som Gjest og modtog al den uendelige Hjertelighed. Det var ham som et Eventyr, men det havde lært ham, at Livet selv var det deligtste Eventyr.

Man veed ikke, i hvilket Huus eller i

hvilken Gade Andersen er født, men der er al Rimelighed for, at det er i St. Hans Sogn, efter som han der er døbt og indført i Sognets Kirkebog, som har optegnet alle hans Fædere. Selv erindrer han kun det Barndomshjem, som her fremstilles efter en Tegning, for mange Aar siden udført af afdøde Adjunct Sand i Odense; den viser os Huset ganske uforandret, som det var i hans Barndom.

Naar man fra St. Knuds Kirkegaard kommer ind i Munkemøllestræde, har man, omtrent midtvejs i dette, tilhøire et lille Huus, der ogsaa i Biskop Engelstofts Beskrivelse af Odense udpeges som Andersens Barndomshjem; det tilhører Skræddermester Schmidt, men er undergaaet en del Forandringer; det halve Huus har nu faaet en Stige til, netop reist over den lille Stue, hvor hans Forældre boede. Indgangen er desuden flyttet, og inde i Gaarden minde kun nogle Stikkelsbærbuske om den lille Have, Digteren som Barn plantede her.

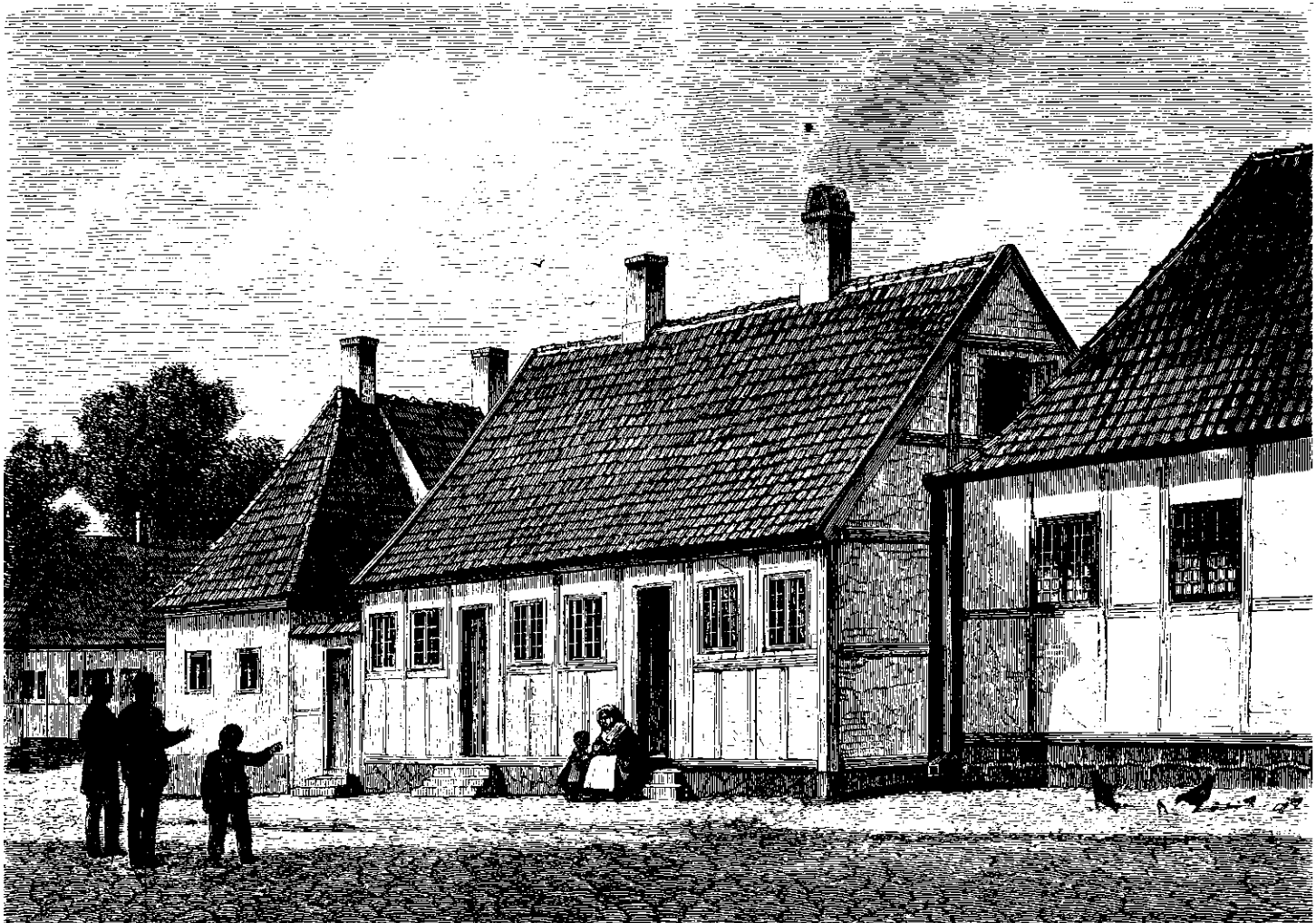
I „Mit Livs Eventyr“ fortæller Digteren os selv om sin Fødsel. „Hans Fader var nylig bleven „Brimester“, og havde selv sømret sammen sit Stomagerværksted og sin Brudeseeng; til denne havde han brugt Træ-Stiladset, der kort forud havde baaret Ligkisten af en afdød Grev Trampe, som laa udfillet paa Parade; de sorte Klædeslister, der siden endnu

altid sad paa Sengestødet, var en Erindring herom. Istedet for det grevelige Lig, omgivet af Flor og Sædeladrer, laa her den anden April et levende, grædende Barn, og det var mig, Hans Christian Andersen.“

Om sit Barndomshjem i Munkemøllestræde fortæller han: „En eneste lille Stue, der næsten var opfyldt med Stomagerværkstedet, Sengen og den Slagbænk, hvori jeg sov, var Barndomshjemmet. Men Væggene vare behængte med Billeder; paa Tragtisten stod smukke Kopper, Glas og Nipserier, og henne over Værkstedet ved Vinduet var en Hylde med Bøger og Viser. I det lille Kjøkken hang over Madstabet Linrækken fuld af Tallerkener; det lille Rum syntes mig stort og rigt, Døren selv, der i Hylvingen stod malet med Landskab, var mig dengang ligesaa betydnende som nu et heelt Billedgalleri! — Fra Kjøkkenet kom man ad en Stige op paa Loftet, hvor der i Tagrenden mellem vort og Naboens Huus stod en Kasse Jord med Purlag og Peterfille, min Moders hele Have. I mit Eventyr „Sneedronningen“ blomstrer den endnu.“

Da Andersen, fjorten Aar gammel, fattig og endnu ganske barnlig forlod sin Fødeby, „for at begynde Kampen“ — vi bruge her en af Bektalernes sande og velvalgte Ord — „gik Afreisen herfra stille og ubemærket. Thi Ingen kjendte ham og Ingen agtede paa ham — dog jo, hans Moder og hans

Bedstemoder fulgte ham et Stykke paa Veien, men deres Døfter og Bønner fulgte ham hele Veien“. Set, meddeles der, var dog Moderen ligesom en trøstende Forjættelse, hvor umulig den end led. Af en gammel Kone var der Hans Christian spaaet, at hans Fødeby engang vilde blive illumineret til Vre for ham, og han har oplevet at see dette. Et stort Fælkelog bragte ham paa Fests-aftenen en Hilsen fra samtlige Haandværkere. Der led i Sangen disse Ord:

H. C. Andersens Barndomshjem i Munkemøllestræde i Odense.